

Aquest any 2015 podria no passar (gairebé) res

Sergi Picazo

Imaginem un possible escenari d'aquest any 2015. El PSOE guanya com sempre les eleccions a Andalusia. El PP s'endurà les municipals i autonòmiques a Madrid i a València, i **Trias** mantindrà l'alcaldia a Barcelona; **Mas** tornarà a sortir victoriós a les eleccions catalanes i iniciarà el camí del full de ruta sobiranista a 18 mesos vista sense més concreció; i, finalment, el **PP** tornarà a guanyar les eleccions espanyoles davant d'una oposició dividida entre un PSOE -que no s'enfonsa tant- i un Podemos -que irromp amb força però insuficient-. Ah! Per cert, les eleccions generals a Catalunya les guanyaria, si es torna a presentar, Josep Antoni Duran i Lleida. **Lampedusa 2.0.: que tot canvi perquè no canvi res.**

No és ciència ficció. Ara mateix això és el que prediu que passarà la majoria d'enquestes electorals. El 2015 no hi hauria cap canvi polític fonamental. Tot haurà d'esperar, com a mínim al 2016. **És cert que hi haurà canvi de tendències, aparicions fulgurants i el bipartidisme PP-PSOE estarà més baix que mai en trenta anys.** Tanmateix, es preveu molta televisió i poca urna. Teòricament aquest 2015 s'havia de trencar el tauler polític, tant a Espanya via Podemos com a Catalunya via procés independentista. Però, si no hi ha una embranzida forta en les properes setmanes, el camí se'ls farà llarg als que volen un canvi ja. Lamentablement, en la política real i sota un sistema controlat per grans mitjans de comunicació, el futur depèn molt dels interessos del poder, dels mercats financers i de les grans corporacions. L'operació Ciutadans podria ser un bon exemple de la seva capacitat d'influència.

Avui hi ha un cert panxacontentisme d'una part de l'esquerra i d'una part de l'independentisme. Ens diuen que "guanyarem". Creuen que el règim PP-PSOE-CiU està moribund. Preveuen que el sistema forjat, a sang i foc, durant la Transició espanyola caurà com fruita madura. Mmmmmmm! No ho acabo de veure clar. Si ens fixem en les dades que tenim de la majoria d'enquestes publicades als mitjans de comunicació, el més possible ara mateix és que en realitat no passi res. També pot ser que totes les enquestes, no seria el primer cop, s'equivoquin.

Cal, però, un matís. **Les enquestes sí preveuen mar de fons: sobretot en el laboratori polític de Catalunya.** Barcelona és l'única capital de província a tot l'Estat i, segurament, l'única ciutat gran catalana on podria tenir lloc un canvi de règim polític, social, cultural i econòmic. El que Gramsci anomenaria un canvi d'hegemonia. I, a més, a les eleccions catalanes de setembre, guanyi o no la CiU d'Artur Mas, el cert és que tot indica que hi haurà un gir a l'esquerra en el camp sobiranista. Les conseqüències d'un ascens electoral d'ERC i la CUP no s'haurien de menystenir. El mateix procés sobiranista és en si mateix una revolució respecte al règim sorgit de la Transició. Per tant, a Catalunya sí hi ha una oportunitat més gran de canvi.

Espanya seguirà sent del PP?

Totes les enquestes publicades als mitjans de comunicació o pel Centre d'Investigacions Sociològiques donen la victòria al Partit Popular de Mariano Rajoy. Sí, companys, és així. Totes.

Una de les hipòtesis que corre és que **l'equip de Pablo Iglesias treballa ja amb un escenari post 2015.** El marc previst per ells seria: quedar en segon lloc a les eleccions, per sobre del PSOE, i que es formi un govern en minoria de Rajoy, amb dificultats per aprovar lleis i pressupostos i cangrenat per la corrupció i els judicis pendents, i a veure quant aguanta a quatre anys vista. Seria

un escenari similar al dels últims anys a Grècia. Un escenari encara millor per a Podemos podria ser que el PP no pogués investir president Rajoy i necessités els vots del PSOE per fer una gran coalició o un pacte d'estabilitat davant el doble repte de Podemos i del procés sobiranista. Aquí és quan s'entén la necessitat política i empresarial espanyola que emergeixi un fenomen com Ciutadans. Els d'Albert Rivera són els únics capaços d'evitar l'escenari d'un pacte PP-PSOE si es converteixen en la clau del futur govern a La Moncloa. Tant si triomfa l'escenari Podemos com si ho fa l'escenari Ciutadans, el cert és que tot es decidirà durant el 2016.

El PP, a més, té tots els números, segons les enquestes, per **tornar a guanyar les autonòmiques en places tan importants com la Comunitat de Madrid i el País Valencià malgrat els casos de corrupció**. Tot apunta que pot tenir més rivals que altres vegades, però que serà molt difícil descavalcar-lo del poder. La divisió de l'esquerra madrilenya -incapaç de fer un Madrid en Comú- i la força social que manté encara el PP valencià posen molt coll amunt un maig de revolta a Madrid i València.

El primer exemple del que tot canviï perquè no canviï res ja el vam tenir a les **eleccions andaluses**. El PSOE, malgrat la corrupció, la crisi i el judici pels ERO fraudulents, va guanyar les eleccions per majoria. És cert que Podemos va aconseguir 15 diputats i Ciutadans va sumar-ne 9 per primer cop a la història d'Andalusia. És cert que el bipartidisme es redueix. Però a Andalusia no hi haurà cap canvi polític històric.

Catalunya, en mans de CiU?

L'última enquesta electoral a Catalunya **torna a donar la victòria a la CiU d'Artur Mas** malgrat que durant l'any 2014 era l'ERC d'Oriol Junqueras la que encapçalava les enquestes. El Baròmetre del Gabinet d'Estudis Socials i Opinió Pública per a [El Periódico](#) donava a CiU el liderat recuperat al novembre, després del 9-N, i ERC quedava en segon lloc, però retrocedint. Mas aconseguiria 31 o 32 escons (avui en té 50, per tant, seria una victòria pírrica), mentre que Junqueras aconseguiria 27 o 28 diputats (ara en té 21). El més significatiu és que ERC anava per davant de CiU en la majoria d'enquestes per a les eleccions catalanes que es feien durant l'any 2014. Podemos, Ciutadans o, fins i tot, la CUP guanyen força a totes les enquestes però encara estan molt lluny d'una victòria impossible.

Barcelona apostarà per Trias?

El que avui per avui diuen la majoria de les enquestes electorals és que **les eleccions municipals a Barcelona les guanyarà Xavier Trias**. Només una enquesta important, la de Sigma Dos per al diari [El Mundo](#), enemic acèrrim de Trias, donava la victòria per la mínima a la plataforma Barcelona en Comú. Ada Colau i Trias estaven en empat tècnic: amb 10 regidors per BCN-C (22% de vot) i 9-10 regidors per CiU (21%).

Tot i això, a la resta d'enquestes publicades fins aleshores, Trias guanya tot i que hauria de buscar pactes amb ERC o el PSC. Panorama complicat però no impossible. Convergència és un partit extremadament intel·ligent. **La campanya de Trias, amb el suport d'alguns mitjans de comunicació, serà, sens dubte, boníssima**. CiU porta setmanes explicant els seus èxits a les xarxes socials i als casals d'avis de la ciutat. És només el principi del que vindrà. Només adjunto algunes de les seves últimes piulades a Twitter. Fixeu-vos en la seva aposta per marcar un perfil socialdemòcrata: "Aquest mandat hem fet una inversió rècord en educació: 193,3 milions d'euros"; "Tenim 95 escoles bressol amb 7.940 places. N'hem obert 23, i el 2015 estem ampliant la xarxa"; i "Invertim més on més fa falta: Trinitat Nova té una inversió per càpita de més de 4.000 euros, una de les més altes de Barcelona". Rival difícil per Ada Colau i el seu equip. Els lobbies empresarials

europaus i catalans es juguen massa diners en aquestes municipals. No es poden permetre ni la possibilitat de perdre el control de la capital de l'Europa del Sud, de la ciutat més important del Mediterrani i d'un dels grans centres turístics mundials.

Independència, res fins al 2017?

Els independentistes ja saben que la independència tampoc es produirà el 2015. El procés independentista està aturat fins a nova ordre. Almenys, fins a l'hivern de 2016. Suposadament hi haurà unes eleccions el 27 de setembre, malgrat que Mas ja amenaci amb congelar-les, i aleshores hi hauria un suposat procés de 18 mesos més fins convertir Catalunya en un estat previ o post referèndum. El nou govern no estaria treballant a ple rendiment fins a mitjans-finals d'octubre. **Aleshores s'iniciaria el procés de divuit mesos que teòricament culminaria cap a finals de març de 2017.** No sé si els independentistes accelerats i hiperventilats en són prou conscients.

Les municipals poden trencar tot això

Hi ha un fet que sí podria canviar-ho tot i esmicolar els esquemes. **Que Barcelona en Comú donés la campanada i governés.** Això podria fer caure en barrina el sistema del Règim de la Transició. Les conseqüències podrien ser caòtiques. La història, sovint, s'accelera. Una victòria d'Ada Colau a Barcelona -ciutat símbol- podria generar una espiral de canvis sense precedents. Sobretot un canvi psicològic entre la ciutadania. Trencaria l'esperit de la resignació. De retruc podria alimentar que ERC pugui guanyar les eleccions catalanes per primer cop des de la Segona República i que la CUP pugui triplicar el seu 'cavall de Troia'. I, encara amb més acceleració, podria demostrar que Podemos pot lluitar per la batalla de La Moncloa amb forces pròpies a Andalusia, Catalunya i Madrid. Tots, des de Podemos a Oriol Junqueras, asseguren que hi ha una oportunitat històrica per 'guanyar'. Hauran de fer un esforç. Ara mateix res està guanyat per a ells.

Una dada per acabar. Si el cicle electoral de 2015 no provoca cap canvi **caldrà esperar fins l'any 2019 per tornar a celebrar eleccions** municipals, autonòmiques i espanyoles.